

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Loven af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning indeholder det Paabud, at Loven inden Udgangen af Finantsaaret 1872—73 skal underkastes en almindelig Revision. For at efterkomme dette Paabud er nærværende Lovforslag udarbejdet. Da Lovene af 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorps, af 28de Mai 1870 om Personalet ved Sminetjenesten og om Ordningen af Kjøbenhavns Væbning indeholde lignende Revisionsbestemmelser, har Krigsministeriet troet det hensigtsmæssigt at lade nærværende Lovforslag indbefatte samtlige de nævnte Love og saaledes paa et Sted at samle Alt, hvad der angaar Hærens Ordning.

Bed denne Revision af Lovene er det ikke Hensigten at foreslaa egentlige Forandringer i selve Grundlaget for Hærens Ordning, men kun at søge de enkelte Bestemmelser ændrede, med Hensyn til hvilke Erfaringen har vist, at de Veie, som benyttedes, ikke førte til det Maal, man vilde naa. Det er naturligt, at Hærloven, som efter Forholdenes Natur i mange Henseender maatte bryde med Traditionen, ikke paa ethvert Punkt kunde træffe det Rette; thi det var ikke muligt isorveien overalt med Sikkerhed at beregne, hvilke Resultater de forskjellige Bestemmelser vilde give.

Nu, da Resultater fra omtrent 5 Aar foreligge, vil det være muligt at høde paa Svagheder og rette paa Mangler i den ved Hærloven fastsatte Ordning; men det vil kun være forsvareligt at gjøre det paa saadan Maade, at det Meget, der alt er vundet ved Ordningen, saaledes som den er, ikke atter tabes eller nedbrydes; thi kun ved en jævn og rolig Udvikling af det Bestaaende vil Hærens Forhold kunne sættes, og dens Kampdygtighed til enhver Tid sikres.

Loven af 6te Juli 1867 hviler paa to store Grundsetninger,

fuldstændig Gjennemførelse af den almindelige Værnepligt og

Uddannelsen af alt det egentlig vaabendygtige Mandskab.

Den fuldstændige Gjennemførelse af Værnepligten, ved hvilken al Stilling og Villkaarshytning udelukkes, har allerede paa flere Maader ført sine gode Virkninger ind i Hæren dels ved at frigjøre den for de mange maadelige Stillingsmænd, dels ved at berige den med den bedste fysiske og aandelige Kraft, der bor i Folket. Det er derved mere og mere voxet fast i den Enkeltes Bevidsthed, at Enhver, der maa følge den almindelige Værnepligts Bud om at yde sin Skjærv til Fædrelandets Forsvar, personlig maa opfylde denne ærefulde Borgerpligt, og det vilde derfor kun være et uheldigt Tilbagestridt atter at gaa bort fra den almindelige Værnepligt og gjenoptage Stilling eller Villkaarshytning.

Ogsaa Uddannelsen af alt det egentlig vaabendygtige Mandskab har i mange Henseender havt lignende heldige Virkninger; men det bør ikke skjules, at der tillige derved er skabt væsentlige Ulemper. Det hvert Aar stadig stigende Antal af udskevne Værnepligtige forøger de aarlige Udgifter og vanskeliggjør en fyldestgjørende Uddannelse af Rekrutterne ved Fodfolksbataillonerne, hvis Forsyning med Befalingsmænd og hele Tjenesteomgang ikke er beregnet efter en stærk voxende Styrke. Eigeoverfor de Fordele, som alt Mandskabets Uddannelse medfører, har Ministeriet dog ikke troet at burde tage Initiativet til at foreslaa et Princip forladt, der i sin Tid med saa megen Tilslutning fra Rigsdagens Side er bleven vedtaget som Grundlag for den nuværende Hæror-
 dning, men har derimod anset det som en uafviselig Pligt at fremsætte Forslag til saadanne andre Bestemmelser, hvorved de væsentligste Ulemper med Hensyn til Mandskabets Uddannelse kunne fjernes.

I hvilket Forhold Udskrivningsmæssigheden sandsynligvis vil stige i den nærmeste Fremtid, lader sig gjøre til Gjenstand for en Beregning. I Semaaret 1867—71 udgjorde det aarlig til den egentlige Krigstjeneste udskevne Mandskab gennemsnitlig 8,577 Mnd., altsaa en Styrke, der ikke afviger meget fra det Antal,